Ἔτος 16ον — Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1903 — Ἀριθ. 734

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ ζωή.—Διατὶ ὁμιλοῦμεν Γαλλικά.—Ὁ Ἰδεώδης σύζυγος.—Ἀγάπη τῶν ζώων (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου - Μενεξεδένια ἀγάπη (ἀπὸ τὰ Χρυσάνθεμα τῆς δος Αἰκατερ Κούρτελη).—Τὸ Νέον Συμβόλαιον —Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. Συνταγή.—Ὑπὲρ τῆς Ραπτομηχανῆς.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τοιοῦτον περίπου φέρει τίτλον ἓν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσε τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἡ συνάδελφος «Ἀκρόπολις» καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐνεπνεύσθη ὁ συντάκτης αὐτῆς ἀπὸ ἓν ἄλλον ἄρθρον ἰδικόν μου, δημοσιευθὲν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» τῆς πρὸ παρελθούσης Κυριακῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «*Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ὁ Νόμος*».

Εἰς τὸ ἄρθρον μου ἐκεῖνο εἶχα περίπου εἰπεῖ, ὅτι αἱ περισσότεραι γυναῖκες τῶν προνομοιούχων μας τάξεων εὑρίσκουν ὅτι εἴμεθα πολὺ κακά, ὅπως εἴμεθα καὶ ὅτι ἐπιπολαίως πάντοτε κρίνουν τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ νόμου καὶ ἀκόμη, ὅταν αὐταὶ αἱ ἴδιαι πίπτουν θύματα τῶν ἀδικιῶν καὶ ἀτελειῶν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ προσέθετα ἀμέσως ὅτι αἱ κυρίαι αὐταὶ εἶναι αἱ ὀλίγαι, αἱ ἐλάχισται, καὶ δὲν εἶναι οὔτε δίκαιον, οὔτε ὀρθὸν ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν Ἑλληνίδων νὰ ἀνέχεται τὰς ἀδικίας καὶ τὰς ἀτελείας καὶ τὰς σκληρότητας αὐτάς, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἀφορμὴ τόσων οἰκογενειακῶν ἀδικημάτων. Καὶ ἔφερα ὡς παράδειγμα νομικῶν ἀτελειῶν τὰ περὶ κηδεμονίας ὀρφανῶν παιδιῶν, τὰ περὶ ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγκάλην τῶν τέκνων τῶν διαζευγνυμένων συζύγων, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ δίκαιον εἶναι ὑπὲρ τῆς γυναικός, τὰ περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς γυναικὸς ὡς μάρτυρος εἰς συμβολαιογραφικὰς καὶ ἀστυκὰς πράξεις, ἐνῷ ἡ μαρτυρία τοῦ πρώτου τυχαίου ἀγραμμάτου καὶ χυδαίου εἶναι δεκτή ...

Ὁ συντάκτης τῆς Ἀκροπόλεως εὗρε τὸ ἄρθρον αὐτὸ ὡς πρόφασιν, διὰ νὰ ἐκσπάσῃ εἰς ἓν κατηγορητήριον κατὰ τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὁποῖον δὲν προδίδει τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται ὡς σκέπτεται ὁ κύριος αὐτὸς διὰ τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς καὶ τὴν σύζυγον καὶ τὰς θυγατέρας του, ἐὰν ἔχῃ τοιαύτας.

Καὶ στατιστικὸς ἀκόμη ἐὰν ἦτο καὶ εἶχε κάμει εἰδικὰς ἀνακρίσεις εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας, δὲν τοῦ ἐπετρέπετο νὰ διακηρύξῃ μὲ τόσην βεβαιότητα ὅτι μία μόνον Ἑλληνὶς μητέρα πραγματικὴ ὑπάρχει εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι εἶναι τί ; . . . .

Εὐτυχῶς ὅτι τὰς μελέτας του ὁ κύριος αὐτὸς τὰς ἔχει κάμει κλεισμένος μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ γραφείου του, καὶ ἐνίοτε εἰς τὸν περίπατον ἢ εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Βασιλικοῦ. ἔρημος βεβαίως ἀπὸ γυναῖκα καὶ μητέρα καὶ ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν τοιαύτας ἰδέας. Εὐτυχῶς, ὅτι αἱ Ἑλληνίδες, μεθ' ὅλας τὰς συμφυεῖς μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὸ κοινωνικὸν περιβάλον καὶ τὴν ἀνδρικὴν ἀδιαφορίαν, διὰ τὴν τύχην μας, ἀτελείας μας, εἰς κάθε ἄλλο ἀνταποκρινόμεθα, παρὰ εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος αὐτὸς δίδει καὶ εἰς τὸν τύπον τὸν ἀνύπαρκτον τὸν ὁποῖον φαντάζεται.

Καὶ τὸν ἐφαντάσθη τὸν τύπον αὐτόν, τὸν ἀντεθνικὸν καὶ ἀνύπαρκτον, διότι, λέγει, αἱ Ἑλληνίδες καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἀνατρέφομεν ὁμιλοῦν Γαλλικά, διότι ἤκουσεν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι στολισμένον μὲ μεταξωτὰ φορέματα νὰ λέγῃ εἰς ἓν ἄλλο, ὅτι εἶναι πρόστυχη, διότι δὲν ἔχει μεταξωτὸν φόρεμα, διότι μᾶς ἐδόθη μάθημα ἀγάπης τῆς γλώσσας μας ἀπὸ τὴν νεοφώτιστον Ἑλληνίδα κ. Ριαγκοὺρ, ἡ ὁποία ἀπη-

γόρευσε τὴν γλῶσσάν της τὴν Γαλλικὴν εἰς τὰς αἰθούσας της, καὶ διότι ἀκόμη δὲν ἠνοίξαμεν τὰ βαρέα βαλάντιά μας εἰς τὰς ἐνεργουμένας εἰσπράξεις ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ἰδοὺ ποῦ περίπου στηρίζει τὰς κατηγορίας του καθ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλληνίδων ὁ κ. συντάκτης τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐπειδὴ δὲ μοῦ κάμνει τὴν τιμὴν νὰ λέγῃ, ὅτι *ἔχω ἀνδρικὸ μυαλό* ; — τὸν βεβαιῶ ὅτι εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος διότι ἔχω γυναικεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ μοῦ ὑπηγόρευε ποτὲ τοιαύτας σκέψεις – καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἔδωκα ἀφορμὴν εἰς τὰ γραφόμενά του, δι' αὐτὸ τοῦ ἀπαντῶ, ὄχι χάριν τῶν Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν ἀνάγκην συνηγόρων, ὅταν συκοφαντοῦνται, ἀλλὰ χάριν τῶν τυχὸν ξένων καὶ τῶν ἔξω ἐν γένει Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων τὰ αἰσθήματα δηλητηριάζονται συχνὰ μὲ τοιαύτης φύσεως δημοσιεύματα. Καὶ λαμβάνω τὰς κατηγορίας του κεφάλαιον πρὸς κεφάλαιον.

Διατὶ ὁμιλοῦμεν Γαλλικὰ

Ὅλοι οἱ νεώτεροι λαοὶ οἱ ὁποῖοι τείνουν εἰς κάποιαν πρόοδον καὶ τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι εὔκολος καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι παγκόσμιος καὶ εἶναι πτωχὴ ἀκόμη εἰς δημιουργικὴν καὶ φιλολογικὴν πρωτότυπον ἐργασίαν, εὑρίσκονται καὶ εὑρέθησαν πάντοτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σπουδάσουν ξένας γλώσσας καὶ νὰ τὰς ὁμιλοῦν καὶ νὰ τὰς γράφουν. Ὁ ἔμπορος, ὁ βιομήχανος, ὁ ἐπιστήμων, ὁ φιλόλογος διὰ νὰ συναλλαγῇ μὲ τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ ἐμπορίου καὶ διὰ νὰ προαγάγῃ τὴν βιομηχανίαν του καὶ διὰ νὰ πλουτίσῃ τὰς ἐπιστημονικάς του γνώσεις καὶ διὰ νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸ πνεῦμά του εὑρεῖς τοὺς ὁρίζοντας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου, ἔχει ἀνάγκην, πλὴν τῆς γλώσσης του, ἔστω καὶ ὅταν ἔχῃ ὡς πρόγονον τὸν σοφώτερον λαὸν τοῦ κόσμου, καὶ μιᾶς ἄλλης γλώσσης, μιᾶς διεθνοῦς τοιαύτης, ἡ ὁποία θὰ τὸν συγκοινωνήσῃ μὲ τὸν ἄλλον κόσμον.

Ὁ νεώτερος Ἕλλην, μεθ' ὅλον τὸν φιλολογικὸν καὶ φιλοσοφικὸν πλοῦτον τῆς ἀρχαίας του γλώσσης, ἣν ἀτελῶς μανθάνει καὶ ἀτελέστερον ἐννοεῖ, ἐνωρίτατα εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ὅπως καὶ ὁ Ρῶσσος ὅπως καὶ ὅλοι οἱ νεώτεροι λαοί. Καὶ δι' αὐτὸ οἱ ἄνδρες ἀρχικῶς ἤρχισαν νὰ σπουδάζουν τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ βραδύτερον, ὅταν ἡ κοινωνία ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσηται εἰς πολιτισμὸν καὶ ἡ μόρφωσις τῶν γυναικῶν ἤρχισε νὰ ἀφομοιοῦται πρὸς τὴν ἀνδρικὴν καὶ αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι ἀπήτησαν ἀπὸ τὴν νεωτέραν Ἑλληνίδα γνώσεις γλωσσολογικὰς ὑπερπηδώσας τὰ ὅρια τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης—ἣν ὡμίλουν αἱ παλαιαὶ Ἀθηναῖαι καὶ αἱ νησιώτισσαί μας, αἱ μητέρες τῶν Κουντουριωτῶν καὶ τῶν Τσαμαδῶν καὶ τῶν Τομπάζηδων, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶναι ὀλιγώτερον μεγάλαι Ἑλληνίδες καὶ μεγάλαι μητέρες—ὅταν, λέγω, αἱ κοινωνικαὶ ἀνάγκαι μᾶς ἐπέβαλον τὴν Ἑλβετίδα καὶ τὴν Γαλλίδα παιδαγωγὸν ὡς σύντροφον καὶ διδασκάλισσαν τῆς νέας γενεᾶς, φυσικὸν ἦτο νὰ συμβῇ, ὅ,τι συνέβη. Νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἡ Γαλλικὴ ὀλίγον ἰδική μας γλῶσσα καὶ πάλιν ὄχι γενικῶς, ἀλλὰ μιᾶς ὡρισμένης τάξεως, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Γαλλίαν μὲ τὴν Ἀγγλικήν.

Διότι, ἐὰν ὁ συντάκτης τῆς Ἀκροπόλεως ἀναγινώσκῃ Γαλλικὰς Ἐφημερίδας, καὶ τὸ πιστεύομεν ἀδιστάκτως, μεθ' ὅλον τὸν πατριωτισμόν του, βεβαίως, θὰ εἶδε τὴν σταυροφορίαν, ἡ ὁποία ἐκηρύχθη τελευταίως εἰς τὸ Παρίσι κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, ἡ ὁποία, ἀφοῦ κατήντησεν ἡ ἐπίσημος σχεδὸν γλῶσσα τῶν αἰθουσῶν, ὑπεισήχθη καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν μὲ πληθὺν ὁρισμῶν καὶ ἰδιωτισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπεβλήθησαν τόσον, ὥστε νὰ φαίνεται κινδυνεύουσα ἡ καθαρότης καὶ τὸ ἄψογον style τῆς γαλλικῆς εἰς τὰ νεώτερα τῆς φιλολογίας ἔργα.

Ἀλλ' οἱ μὲν Ρῶσσοι καὶ Γάλλοι δημοσιογράφοι, ἐὰν μέμφωνται τὸ ἔθιμον τῆς ξενογλωσσίας, δὲν ἐσκέφθησαν ὅμως νὰ καταστήσουν δι' αὐτὸ ὑπευθύνους τὰς γυναῖκάς των, ἀλλ' οὔτε νὰ τὰς τιτλοφορήσουν ἔπιπλα καὶ σκεύη, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐξάγουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἀγαποῦν τὴν πατρίδα των, ὅτι εἶναι ἀρνησιπάτριδες καὶ ἀρνησίγλωσσοι.

Ἐνῷ ὁ Ἕλλην κατήγορος, κατὰ παράδοξον τρόπον λογικῆς ἀντιλήψεως, μᾶς φέρει ὡς παράδειγμα καὶ διδάσκαλον φιλεθνισμοῦ καὶ φιλοπατριωτισμοῦ κυρίαν ξένην, ἡ ὁποία ὅσον καὶ ἂν κολακεύῃ τὸ ἐθνικόν μας ἐγὼ διὰ τὸν φανατικὸν φιλελληνισμόν της, καὶ ὅσον καὶ ἂν πρέπῃ νὰ τῆς εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τοῦτο, εἶναι ὅμως, νομίζω, ἀναρμοδία νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα ἀγάπης καὶ στοργῆς πρὸς τὴν ἰδίαν πατρίδα καὶ πρὸς τὸ ἴδιον ἔθνος. Ἐκτός, ἐὰν ὁ κ. συντάκτης τῆς Ἀκροπόλεως πάσχῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ ξενολατρείαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ὅ τι κατηγορεῖ εἰς τὰς Ἑλληνίδας καὶ τὸ θεωρεῖ ὡς τίτλον μομφῆς δι' αὐτάς, νὰ θεωρῇ ὡς τίτλον τιμῆς καὶ θαυμασμοῦ διὰ τὰς ξένας.

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Κυρία, μὲ τὴν ὑπογραφὴν *Ἀθηναία* μᾶς γράφει: Ἰδεώδης σύζυγος εἶναι ὂν φαντασιῶδες καὶ ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. Τοῦτο δὲν ἐμποδίζει νὰ ὑπάρχουν ἀξιαγάπητοι σύζυγοι, καὶ διὰ τὴν πλουσίαν νύμφην, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, καλὸς σύζυγος θὰ ἦτο ὄχι πλούσιος καὶ ἀριστοκράτης καὶ ὡραῖος (δὲν ἐμπιστεύεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν) ἀλλὰ ἔξυπνος, ἐργατικός ἐγγράμματος, εὐγενής, ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ σπουδαιότερον εἰς θέσιν νὰ γίνῃ καλὸς φίλος τῆς συζύγου του. Διότι οἱ σύζυγοι πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ἠμποροῦν νὰ εἶναι καλοὶ φίλοι, ἀφοῦ ἄνευ τῆς φιλίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ οὔτε ἐμπιστοσύνη, οὔτε εἰλικρίνεια, οὔτε ἀγάπη».

Ἄλλη πάλιν μᾶς λέγει: Πολλοὶ σύζυγοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀνυπόφοροι, θὰ ἦσαν ἰδεώδεις, ἐὰν αἱ γυναῖκες ἤξευραν νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται Καὶ μὲ αὐτὸ δὲν ἐννοῶ ὅτι αἱ γυναῖκές των δὲν εἶναι καλαὶ καὶ λογικαὶ καὶ ἀνεπτυγμέναι, καὶ ἀξιαγάπητοι. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ συνεννοοῦνται δύο ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἄρχει, κατὰ τὸν νόμον, καὶ ὁ ἄλλος ὑποτάσσεται. Δι' αὐτὸ αἱ γυναῖκες ποῦ ζοῦν ἰδεωδῶς μὲ τοὺς ἄνδρας των καὶ ποῦ ἐπὶ τέλους τοὺς ἄγουν καὶ τοὺς φέρουν, εἶναι ὅσαι ἔχουν τὰς ἀρετὰς μιᾶς καλῆς ὑπηρετρίας καὶ ἑνὸς ἀγαθοῦ καὶ εὐπειθοῦς παιδιοῦ. Ἀλλὰ μαζῆ μὲ τὴν σοφίαν τῆς καλῆς κουζίνας καὶ τοῦ καλοῦ οἰκοκυριοῦ, πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὴν πονηρίαν τῶν σημερινῶν ὑπηρετριῶν καὶ

τὸ τάλαντον νὰ κολακεύουν τὰς ἀνδρικὰς ἀδυναμίας καὶ νὰ μὴ λέγουν ποτὲ ὅ,τι σκέπτονται αὐταί, ἀλλὰ ὅ,τι σκέπτεται ἐκεῖνος, ἀφοῦ διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς κάμνουν ἐπὶ τέλους ὅ,τι θέλουν »

Καὶ ὑπογράφεται ἡ μὲ τόσην πικρίαν γράφουσα : *πρώην κυρία καὶ νῦν ὑπηρέτρια ἰδεώδους συζύγου, ἡ ὁποία συχαίνεται τὸν ἑαυτόν της, ἀλλὰ λατρεύεται ἀπὸ τὸν ἰδεώδη ἄνδρα της.*»

Ἄλλη πάλιν νεαρὰ ἐκ Λευκάδος κόρη μᾶς γράφει : Θὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ τὸν ἰδεώδη τύπον τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὀνειροπολῶ. Ἀλλὰ δὲν τολμῶ. Εἶναι τόσον ὑψηλὰ τὰ ἰδανικά μου, ὥστε διατὶ νὰ τὰ ἰδῶ καταρρέοντα καὶ βεβηλούμενα ἀπὸ μειδιάματα ἀδιαφόρων καὶ πολὺ πρακτικῶν ἀναγνωστριῶν. Ἂς τρέφωμαι, προσθέτει ἡ ἁβρὰ καὶ συμπαθὴς κόρη, μὲ αὐτά, μέχρις οὗ ὁ χρόνος τὰ διαλύσῃ». Τῆς εὐχόμεθα ὄχι μόνον νὰ μὴ τὰ διαλύσῃ ὁ χρόνος, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ πολὺ γρήγορα.

Καὶ ἄλλη ἐκ Πειραιῶς συμπαθὴς καὶ νεαρὰ κυρία ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Χλόη* μᾶς λέγει : Ὁ ἰδεώδης σύζυγος μὲ ὅλα του τὰ προτερήματα δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ ἐλαττώματα. Ὡς πρῶτον προτέρημα θεωρεῖ τὴν ὑγείαν, Καὶ ὁ λαμπρότερος χαρακτήρ, λέγει καταστρέφεται, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ὑγεία. Ἔπειτα τὸν θέλει φιλόφρονα μὲ τὴν γυναῖκα του, εὐπαρουσίαστον, συμπαθητικόν, δραστήριον εἰς τὸ ἔργον του, ἀνεπτυγμένον, εὔπορον, μὲ καλὴν καρδιὰν καὶ μὲ θέλησιν. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτε, ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ τόσον τὴν γυναῖκά του, ὥστε καὶ μακρὰν της εὑρισκόμενος νὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν του καὶ μὲ αὐτὴν νὰ ἀρέσκεται καὶ νὰ εἶναι ἐπιεικὴς μαζῆ της καὶ νὰ φροντίζῃ διὰ τὸ σπῆτί του καὶ ὅσα καὶ ἂν παρέλθουν ἔτη ἐγγάμου ζωῆς, νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸς αὐτὴν τὴν ἁβρὰν συμπεριφορὰν καὶ τὴν ρομαντικὴν ἀγάπην τῶν πρώτων ἡμερῶν. Νὰ τὴν θεωρῇ ἴσην του καὶ ἡ χαρά της νὰ εἶναι χαρά του καὶ ἡ λύπη της λύπη του. Τοιοῦτος σύζυγος, συμπεραίνει, καὶ ἐλαττώματα ἐὰν ἔχῃ εἶναι ἀγαπητός, καὶ πιθανὸν μία καλὴ σύζυγος νὰ τὸν διορθώσῃ, ἐὰν ὅμως εἶναι ἐπιδεκτικὸς νὰ διορθωθῇ.»

Σὰν πολλὰς τελειότητας ζητεῖ ἡ φίλη *Χλόη*, ἂν καὶ ἴσως τὰς εὗρε καὶ δι' αὐτὸ τὰς νομίζει δυνατάς.

ΟΙ ΓΑΤΟΙ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ

Ὅταν ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν ψυχὴν τῶν σκύλων, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τοὺς στίχους τοῦ Λαμαρτίνου· ἐπίσης δὲν ἠμποροῦμεν νὰ θαυμάσωμεν τὴν ὡραιότητα τῆς γάτας χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ σονέτο τοῦ Baudelaire τὸ ὁποῖον τὴν ὑμνεῖ.

Τὰ μάτια της, ἡ σιωπή της, ἡ εὐκαμψία της, τὰ πάντα εἰς τὴν γάταν δίδουν τὴν αἴσθησιν τοῦ μυστηρίου. Κυττάξατε τὸν ἀκίνητον αὐτὸν γάτον ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ κάθισμα. Ἠμπορεῖτε νὰ ὁμιλῆτε, νὰ περιπατῆτε, νὰ σκαλίζετε τὴν φωτιά : εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν ἐξωτερικὸν θόρυβον μένει τόσον ἀναίσθητος, ὅσον τὰ φανταστικὰ ζῶα τὰ ζωγραφισμένα εἰς τὸν τοῖχον.

Ἰδοὺ ὅμως ὅπου χωρὶς καμμίαν φανερὰν αἰτίαν σηκώνει τὸ κεφάλι. Εἶνε γιὰ σᾶς, διὰ τὸν θόρυβον ὅπου κάμνετε ; Διόλου : οὔτε κἂν σᾶς κυττάζει. Ἀκούει μετὰ προσοχῆς κάτι μακρινόν, ἀόρατον. Τεντόνει τὸ ἕνα πόδι του, ἔπειτα τὸ ἄλλο καὶ αἴφνης μὲ τὸ βελουδένιό του βῆμα φεύγει, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω του. Μόλις εὑρεθῇ ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα ἕνα σύντομον νιαούρισμα, ἕνα πήδημα, ἔπειτα τίποτα...Ποῦ ἐπῆγε ; Ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθετε. Ἔπειτα, ἄλλοτε πολὺ γρήγορα, ἄλλοτε μετὰ πολλὰς ὥρας, χωρὶς νὰ ταράξῃ τίποτε, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ, ἥσυχος καὶ μεγαλοπρεπής, ξανάρχεται, περνᾷ τὴν κάμαρα, ἀνεβαίνει εἰς τὸ τραπέζι, περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βιβλία, χωρὶς νὰ κινηθῇ, οὔτε μία σελίς, οὔτε ἕνα φύλλο, οὔτε μία πένα, καὶ πάντα χωρὶς νὰ κυττάξῃ κανένα ξανανεβαίνει στὸ κάθισμά του, καὶ ξαναρχίζει τὸ ὄνειρον τὸ ὁποῖον διέκοψε.

Ταραχθεῖσα πρὸ τόσης κομψότητος, ἐπαναστατικῶς καὶ γοητευτικῶς, ἡ ἀνθρωπότης ἐχωρίσθη εἰς δύο στρατόπεδα διὰ τοὺς γάτους· ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τοὺς λατρεύουν, ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς ἀποστρέφονται.

Ὁ σκύλος, ὁ ὁποῖος ἔχει ὕφος τιμίου ἀνθρώπου, ἐμπνέει παγκόσμιον συμπάθειαν. Ἡ Γάτα εἶχε καὶ ἔχει πάντοτε φοβεροὺς ἐχθρούς.

Ὁ La Fontaine τὴν παρουσιάζει ὡς ζῷον πονηρόν, σκληρὸν καὶ διόλου τίμιον. Καὶ ὁ Buffon δὲν ἔχει καλλιτέραν γνώμην. Οἱ γάτοι λέγει «δὲν φαίνονται νὰ προσκολλῶνται· αὐτὸ φαίνεται εἰς τὰς λοξὰς κινήσεις των, εἰς τὰ ἀβέβαια μάτιά των, δὲν κυττάζουν ποτὲ κατὰ πρόσωπον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν, οὔτε τὸν πλησιάζουν κατ' εὐθεῖαν διὰ νὰ ζητήσουν τὰς θωπείας του, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε εὐαίσθητοι παρὰ διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν τοὺς προξενοῦν... ..» Αὐτὸ τὸ λέγει συντόμως καὶ ὁ Rivarol:«Ἡ γάτα δὲν σὲ χαϊδεύει, χαϊδεύεται σὲ σένα.....»

Ἔχουν ὅμως καὶ ἐνθουσιώδεις φίλους. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ἀδιάφορος ἐνώπιόν της. Ἄλλοι τὰς μισοῦν διὰ τὴν πανουργίαν των, ἄλλοι τὰς ἀγαποῦν διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν των· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον νομίζουν οἱ μὲν ἀχαριστίαν, οἱ ἄλλοι τὸ νομίζουν ἀνεξαρτησίαν.

Καὶ ὁ καυγᾶς αὐτὸς ἐξακολουθεῖ διὰ τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ζῶον, καὶ δὲν εἶνε ὁ μόνος τίτλος δόξης :

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐθεοποίησαν τὴν γάτα, οἱ Γερμανοὶ τὴν ἔλαβαν ὡς σύμβολον τῆς ἀνικήτου ἐλευθερίας· ὁ Μωάμεθ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸν παράδεισόν του, ὁ Πλάτων τὴν ἐχρησιμοποίησε ὡς στολισμὸν τῆς Δημοκρατίας.

Ἀλλ' ὁ XIX αἰών, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο πολὺ διὰ τὴν ἀτομικότητα, φαίνεται ὅτι ἠγάπησε ὁλόκληρον τὴν φύσιν τοῦ ὡραίου ζώου. Ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω τὸν Baudelaire πρέπει ἐπίσης μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν της ν' ἀναφέρωμεν τὸν Θεόφιλον Γκωτιέ, τὸν Barbey d'Aurevilly, τὸν Θεόδωρον δὲ Βονβίλ, τὸν Φραγκίσκον Κοππέ, τὸν ζωγράφον Lanbert καὶ τὸν Ἰούλιον Lemaitre, ὁ ὁποῖος ἔγραφε, τὸ **1888** ἐξ ἀφορμῆς τῶν σοφῶν γάτων τοῦ ἱπποδρομίου :...... «Εἶνε πολὺ γενναῖοι, πηδοῦν μέσα εἰς ἀναμένα στέφανα, εἶνε πολὺ γλυκεῖς : ἐπάνω εἰς τὸ σχοινί, ὅπου περιπατοῦν, το-

ποθετοῦν ποντικούς, ὡρκίους ποντικούς : δὲν τοὺς ἐγγίζουν διόλου Εἶνε πολὺ ἀξιοπρεπεῖς, τίποτε τὸ δουλικὸν εἰς τὴν ὑπακοήν των. Ἀναπκύονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅταν αὐτὸ τοὺς ἀρέσῃ. Οἱ γάτοι τέλος εἰς τὰ γυμνάσια αὐτὰ μένουν νωχελεῖς καὶ ὑπερήφανοι.

«Δὲν ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἐκτιμήσεώς μας οὔτε τοῦ θαυμασμοῦ μας. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἐνδιαφέροντο χθὲς βράδυ διόλου διὰ τὴν γνώμην μας· ἐφαίνοντο μάλιστα ὅτι δὲν ἤξευραν ὅτι τοὺς κυττάζομεν καὶ ὅταν τὰ χειροκροτήματά μας τοὺς ἐνθύμιζαν τὴν παρουσίαν μας, ἐγύριζαν ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος μας, καὶ ἄφηναν νὰ βλέπωμεν στὰ μάτια των τὰ συνήθως ἀνέκφραστα κἄποιαν ἔκπληξιν καὶ περιφρόνησιν.

Γνωρίζομεν ὅλοι ποίαν μυστικὴν προσκόλλησιν ἔχουν οἱ γάτοι διὰ τὰς οἰκίας, ὅπου κατοικοῦν. Εἶνε ὡς οἱ κατώτεροι θεοὶ τῆς Ἑστίας, δὲν τὴν ἀφίνουν ποτέ. Ἀλλὰ προσκολλῶνται ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶνε γνωστὸν ὅτι πολλοὶ ἀπέθαναν ἀπὸ πεῖναν κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου των, ἄλλοι ἐνιαούριζαν ἀπηλπισμένοι πλησίον εἰς τὴν κλίνην, ὅπου ἀπέθανεν ἡ κυρία των. Ὑπάρχουν μάλιστα παραδείγματα ὅπου ἠναγκάσθησαν νὰ τοὺς φονεύσουν, διότι μὲ τὰ νύχια καὶ μὲ τὰ δόντια των, ἐμπόδιζαν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ πάρουν τὸ πτῶμα.

Ἡ γάτα εἶνε διακριτική. Ὑπερήφανος φαινομενικῶς δὲν δίδει τὴν ἀγάπην της παρὰ εἰς ἐκείνους ὅπου γνωρίζει ὅτι τὴν ἀγαποῦν. Δὲν ἀφίνει νὰ φαίνεται παρὰ ψυχὴ περιτριγυρισμένη μὲ σιωπὴν καὶ μυστήριον, ὅπως εἶνε καὶ τὸ περιπάτημά της.

Ὅσοι εὐτυχεῖς ἔζησαν εἰς τὴν Nohan κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς Γεωργίας Σάνδη, ἐνθυμοῦνται τὸ ὡραῖον αὐτὸ ζεῦγος τὸ ἀδιαχώριστον, τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν ἕνας θαυμάσιος σκύλος τῆς νέας γῆς καὶ μία ἔκτακτος γάτα τῆς Ἀγκύρας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα παιχνίδια των ἦτο καὶ αὐτό: Ὁ σκύλος ἄνοιγε τὸ μεγάλο στόμα του, ἡ γάτα ἔβαζε μέσα τὸ κεφάλι της καὶ ἐκεῖνος τὴν κουνοῦσε, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τἀνάπαλιν.

Μίαν ἡμέραν ἠναγκάσθησαν νὰ φονεύσουν τὸν σκύλον διότι ἔπαθεν ἀπὸ ὑδροφοβίαν. Ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔθαψαν τὸ δυστυχὲς ζῶον ἤκουαν τὰ λυπητερὰ νιαουρίσματα τῆς γάτας καὶ τέλος ἀπέθανε ἀπὸ λύπην ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἑβδομάδας, πρὸς μεγάλην ψλῖψιν τῆς ἐνδόξου κυρίας της. Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε δεῖγμα ζώου ἀγρίου, ἐγωϊστικοῦ καὶ χωρὶς ψυχήν ;

ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

Ἔλα τώρα στὴ μικρή μου αὐλή,
Σοὔχω στρώσῃ μενεξέδες,
Κ' εἶν' οἱ τοῖχοι ἀψηλοὶ πολύ,
Μὲ λουλούδινους μπερντέδες.

Σοὔχω πλέξῃ, ὦ ἔλα !—ἀπαλά,
Ἀπὸ μενεξὲ στεφάνια,
Καὶ ἡ ψυχή σου ὅλο θὰ πετᾷ
Σὲ μενεξεδένια οὐράνια.

Ὦ ! ἔλα τώρα ποῦ ἡ καρδιὰ γελᾷ
Στὴ μενεξεδένια αὐγοῦλα,
Ποῦ ἀνθοβολὲς σεμνὲς σκορπᾷ
Μιὰ λουλούδινη βροχοῦλα.

Καὶ ἡ ψυχὴ σ' ἀγάπη θὲ νὰ δῇ
Μυστικὴ μενεξεδένια,
Καὶ γλυκά, γλυκὰ θὰ βυθισθῇ
Σὲ παλάτια λουλουδένια.

Θὲ ν' ἀκοῦμε καὶ οἱ δυὸ μαζῆ
Τί θὰ λένε οἱ μενεξέδες,
Καὶ θὰ μένουμε κρυμμένοι ἐκεῖ
Στοὺς λουλούδινους μπερντέδες.

Ἀπὸ τὰ Χρυσάνθεμα τῆς δος **Αἰκ. Κούρτελη**

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἐκ τῶν εἴκοσι αὐτῶν τραυματιῶν μόνον τέσσαρες ἦσαν βαρέως πληγωμένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἷς λοχαγὸς καὶ εἷς ἀνθυπολοχαγός, οἱ δύω υἱοὶ τῆς κ. Δύβα. Κατόπιν προηγουμένης μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Ἄννας συνενοήσεων εἶχεν ἀποφασισθῇ νὰ μὴν εἰδοποιηθῇ ἡ μητέρα των καὶ νὰ μὴν ὁδηγηθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν των εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Καὶ ἡ κ. Λάϊν καὶ ὁ στρατιωτικὸς ἰατρὸς ὡς καὶ ὁ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, εἶχαν ἀποφανθῇ ὅτι ὁ λοχαγὸς εἶχεν ἀνάγκην πρὸ παντὸς ἡσυχίας, καὶ ὅτι μόνον ὑπὸ τοιούτους ὅρους θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἐξαγωγὴν τῆς σφαίρας τοῦ τραύματος τοῦ στήθους. Ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις εἰμπορεῖ νὰ τὸν φονεύσῃ, εἶχεν εἴπει ἡ κ. Λάϊν εἰς τὸν σοβαρῶς ἐπίσης τραυματισμένον ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἀμέσως συγκατετέθη νὰ μείνουν εἰς τὴν οἰκίαν Δούαλ, χωρὶς κἂν νὰ λάβῃ γνῶσιν κανεὶς ἐκ τῶν συγγενῶν των περὶ τῆς ἀφίξεως καὶ τῆς καταστάσεώς των.

Τοὺς δύω ἀδελφοὺς εἶχε τοποθετήσει ἡ Ἄννα εἰς ἓν μικρὸν σαλονάκι, τὸ τελευταῖον πρὸς τὰ ἀριστερά, τὸ ὁποῖον συνείχετο μὲ τὸ θερμοκήπιον. Ἦτο τὸ μόνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχαν σηκωθῇ τὰ ἔπιπλα. Καὶ ἦτο, ἴσως ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν συνεχομένων αἰθουσῶν τὸ πλουσιώτερα καὶ καλαισθητότερα ἐπιπλωμένον. Ὅλον κατάλευκον. Οἱ τοῖχοι σκεπασμένοι μὲ λευκὸν κλαδωτὸν μεταξωτὸν ὕφασμα, καὶ εἰς τὰς γωνίας, συνεχόμενοι, μὲ κολῶνες, ἀπὸ πράσινον μάρμαρον ρυθμοῦ Κορινθιακοῦ. Ἀπὸ τὰς δύω πλευράς, αἱ ὁποῖαι ἐσυγκοινωνοῦσαν μὲ τὸ θερμοκήπιον καὶ μὲ τὴν πρώτην μεγάλην αἴθουσαν, δύω μεγαλοπρεπεῖς ἀπὸ τὸ ἴδιον μάρμαρον θύραι, τὰς ὁποίας ἀντὶ ἄλλου παραπετάσματος ἐσκέπαζε ὡραῖον δικτυωτὸν ἀπὸ λευκὸν μέταλλον, ἓν εἶδος στοριοῦ πολυτίμου μᾶλλον, προφανῶς χρησιμεύοντος εἰς τὸ νὰ μὴ χάνεται ἡ ὡραία πελεκητὴ ἐργασία τοῦ μαρμαρίνου τῆς θύρας πλαισίου. Εἰς τὴν τρίτην πλευρὰν τῆς προσόψεως, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον, ἀπὸ κάτω ἕως ἐπάνω, ἦτο ἐντοιχισμένος πελώριος καθρέπτης μὲ πλαίσιον καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ ἴδιον πράσινον μάρμαρον, ρυθμοῦ ἐπίσης Κορινθιακοῦ. Ἐμπρὸς καὶ εἰς τὴν βάσιν τοῦ καθρέπτου δοχεῖα πολύτιμα μὲ φυτὰ πλατύφυλλα τῶν Τροπικῶν, προσέδιδαν εἰς τὴν ὡραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ δωματίου ἕνα τόνον χαρᾶς καὶ ποιήσεως, ὁ ὁποῖος διέθετεν εἰς εὐθυμίαν.

Ἀπέναντι εἰς τὸν καθρέπτην αὐτὸν ἦσαν τοποθετημένα τὰ λευκὰ κρεββάτια τῶν δύο ἀδελφῶν, Ὅταν ἡ Ἄννα βαδίζουσα ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν μὲ τὸ ἄσπρον φόρεμα καὶ μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά της ριμμένα κάτω, ὡς διὰ νὰ ξεκουράσουν τὴν πολὺ κουρασμένην κεφαλήν της, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ δωματίου οἱ δύο νέοι διέκριναν ἀμυδρῶς τὴν λευκὴν ἐκείνην ὀπτασίαν ἀντίκρυ των, ἐνόμισαν διὰ μίαν στιγμήν. ὅτι ὁ πυρετός των εἶχεν αὐξήσει καὶ ὅτι τὸ ὑπερκόσμιον ἐκεῖνο ὅραμα ἦτο εἰκὼν φανταστική Βλέπεις τίποτε; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του.

Ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία εἶχεν ἐννοήσει τὴν πλάνην τοῦ ἀσθενοῦς, ἔστρεψε τὸν μικρὸν στρόφιγγα τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ ὑπὸ φῶς τώρα ἄπλετον ἐπλησίασε πρὸς τὸν βαρύτερα πληγωμένον.

— Μὲ ἐξελάβετε ὡς φάντασμα; ἠρώτησε γελῶσα. Καὶ ἠξεύρετε διατί ; Διότι νομίζετε πάντοτε ὅτι εἶσθε περισσότερον ἄρρωστος, παρὰ ὅσον εἶσθε πραγματικῶς καὶ ὅτι ὁ πυρετός.....

Ὁ λοχαγὸς τὴν ἔβλεπε μὲ ἔκστασιν καὶ τοῦ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἄλλη μέσα εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν ἐκεῖνο καὶ θαυμάσιον περιβάλλον. Δὲν ἔχω πλέον πυρετόν, τῆς εἶπε καὶ ἔτεινε τὸ χέρι του διὰ νὰ τὸν θερμομετρήσῃ. Ἡ Ἄννα ἔψυχε τὸν σφυγμόν του, ἔσφιξε τὴν πυρέσσουσαν παλάμην του καὶ ὡς ἐννοοῦσα πόσην εὐχαρίστησιν τοῦ ἐπροξένει νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἐπῆρεν ἓν κάθισμα, τὸ ἐτοποθέτησε μεταξὺ τῶν δύω κρεββατιῶν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ μέσον.

—Μὲ θέλετε ὡς νοσοκόμον; ἠρώτησε, στρεφομένη ἐναλλὰξ πρὸς τὸν ἕνα καὶ πρὸς τὸν ἄλλον ἀπὸ τοὺς δύο νέους.

— Ὦ ! ναί, ναί εἶπαν καὶ οἱ δύο μὲ μίαν φωνὴν τρυφεράν, ἡ ὁποία ὡμοίαζε μὲ φωνὴν μικρῶν παιδιῶν, ζητούντων τὴν μητέρα των, ἀλλὰ καὶ μὲ φωνὴν ἀπηλπισμένην.

—Καὶ δὲν προτιμᾶτε τὴν κ. Λάϊν, ἡ ὁποία ὡς ἰατρός, ἐὰν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, ἠμπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ περισσότερον χρήσιμος ἀπὸ ἐμέ;...

—Ὄχι, ἀνένευσαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ τὰ βλέμματά των τὴν παρεκάλουν νὰ μείνῃ.

—Λοιπὸν μένω. Καὶ ἀναλαμβάνω ἀμέσως τὴν ὑπηρεσίαν μου. Ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς. Καὶ ἀκούετε τί γίνεται μέσα; Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι ἄρρωστοί μας δειπνοῦν μὲ ὄρεξιν μοναδικήν, ἐνῶ σεῖς ἀπὸ τὸ μεσημέρι δὲν ἐπήρατε τίποτε. Λοιπὸν πρῶτα, πρῶτα, τώρα ἀμέσως θὰ πάρετε ἀπὸ ἕνα καλὸ φλιτζάνι γάλα, τὸ ὁποῖον πηγαίνω νὰ σᾶς φέρω.

Καὶ χωρὶς νὰ τοὺς δώσῃ καιρὸν νὰ ἀπαντήσουν ἐπετάχθη ἔξω, ἐπέρασεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν δέκα κλινῶν, τῆς ὁποίας οἱ τραυματίαι ἐδείπνουν τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ διέταξε μίαν ἀπὸ τὰς ὑπηρετρίας, αἱ ὁποῖαι κατεγίνοντο εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν ὀλίγων ἐπίπλων τῆς αἰθούσης τὰ ὁποῖα εἶχαν μείνει ἐκεῖ, νὰ φέρῃ ἀμέσως δύο φλιτζάνια γάλα.

Ἡ κ. Δέλβου μὲ τὰ δύω της κορίτσια, ἡ Ἔμμα, αἱ δύω Ἀγγλίδες νοσοκόμοι, τὰς ὁποίας εἶχαν φέρει μαζῆ των ἀπὸ τὴν Λάρισσαν, εὑρίσκοντο ὅλαι πλησίον τῶν σοβαρότερα πληγωμένων ἀνδρῶν καὶ τοὺς ἐβοήθουν εἰς τὸ φαγητόν.

Τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίαζεν ἡ αἴθουσα ἐκείνη κάθε ἄλλο ἐνέπνεε παρὰ μελαγχολίαν. Πρῶτον, διότι ὅλοι οἱ τραυματίαι ἦσαν νέοι καὶ μὲ ὄψεις συμπαθητικάς, μερικοὶ δὲ καὶ ὡράϊαι. Ἔπειτα ὅλοι, ὅπως ἐκάθηντο εἰς τὰ κατάλευκα κρεββάτιά των μὲ ὡραῖα ὑποκάμισα ὁμοιόμορφα ἀπὸ ὑποκίτρινον ἐγχώριον λεπτὸν ὕφασμα, μὲ ἀνοικτοὺς λαιμούς, μὲ μάτια σπινθηροβολοῦντα, μὲ πρόσωπα ὑγιῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων εὐχαριστημένων, διότι εἶχαν κάμει τὸ καθῆκόν των, κάθε ἄλλο ἐνέπνεαν εἰς τὸν θεατὴν παρὰ αἴσθημα λύπης.

Καὶ τὸ περιβάλλον δὲ ἀκόμη συνετέλει πολὺ εἰς τὴν ὡραίαν τὴν περιχαρῆ, τὴν εὔθυμον ἐντύπωσιν τοῦ δωματίου ἐκείνου. Εὑρίσκοντο εἰς τὸ κόκκινο σαλόνι, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ πρώτη ἰδιοκτήτρια τοῦ μεγάρου, ἡ ἀτυχὴς Παλβίδου εἶχε σκορπίσει μὲ γεμάτα χέρια ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ προξενήσῃ χαρὰν καὶ εὐθυμίαν καὶ φαιδρότητα.

Οἱ τοῖχοι ἐδῶ ἦσαν σκεπασμένοι μὲ ὕφος χρυσοτριανταφυλλὶ μεταξωτόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἀστροειδῆ σχέδια διεγράφοντο ἀμυδρῶς μὲ χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς κοκκινωπὰς φωτοσκιάσεις. Ἡ κιονοστοιχία τῶν τοίχων ἀπὸ πορφυρίτην λίθον, κρᾶμα ρυθμοῦ Κορινθιακοῦ καὶ Ἀναγεννήσεως μαζή, εἶχε τὰ δέματα καὶ τὰς ραβδώσεις τῶν βάσεων καὶ τῶν κιονοκράνων χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς, καὶ ἡ στέγη ὡμοίαζε μὲ ἀστροστολιζόμενον εἰς στιγμὴν ἐρυθρᾶς δύσεως οὐρανόν. Τὰ παραπετάσματα, τὰ μόνα πράγματα πολυτελείας, τὰ ὁποῖα εἶχαν μείνει εἰς τὰς θέσεις των, ἦσαν ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕφασμα καὶ οἱ ἐντοιχισμένοι καὶ ἐδῶ καθρέπται εἶχαν πλαίσια ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐρυθρὸν μάρμαρον.

Οἱ πολυέλαιοι ἐκκόρπιζαν εἰς ποτκμοὺς τὰ φῶτά των παντοῦ καὶ οἱ τραυματίαι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν ποτὲ των ὀνειρευθῆ τοιαύτην πολυτέλειαν, ἔπλεαν μέσα εἰς τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο τῆς χαρᾶς λουτρόν, γοητευμένοι, μαγευμένοι, νομίζοντες ὅτι ὀνειρεύονται καὶ φοβούμενοι μήπως ἐξαφνα ξυπνήσουν ἀπὸ τὸ ὡραῖον αὐτὸ ὄνειρον. Τὸ δεῖπνόν των εἶχε σερβιρισθῆ εἰς ἐπικλινῆ τετράγωνα χωρὶς πόδια τραπεζάκια, ἀπὸ τὰ ἐπίτηδες δι' ἀσθενεῖς, καὶ ἂν καὶ λιτὸν μᾶλλον, ἦτο ὅμως πολὺ ἐκλεκτόν.

Τὴν στιγμὴν δὲ, καθ' ἣν ἡ Ἄννα ἀνέμενεν ἐκεῖ τὸ γάλα τῶν ἰδικῶν της ἀρρώστων, ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον οἱ συριγμοὶ καὶ οἱ κρότοι ἀνοίγματος μποτιλιῶν Champagne.

Ὅσοι ἐκ τῶν πληγωμένων ἤξευραν τί ἐσήμαινεν ἡ μουσικὴ ἐκείνη τῶν ἐκπωματιζομένων φελῶν καὶ φιαλῶν ἐπλατάγισαν μηχανικῶς τὴν γλῶσσαν καὶ ἠσθάνθησαν προκαταβολικῶς τὴν ἡδονὴν τῆς γεύσεως τοῦ ἀφρώδους ποτοῦ νὰ τοὺς καίῃ τὸν λάρυγγα.

ΕΛΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

Μὴ μὲ μαλώνῃς ποῦ γελῶ
Καὶ ποῦ ἡ καρδιά μου χαίρει
Μὴ θές τὸ χρῶμα τ' ἀπαλό,
Ποῦ γύρω μου ἔχει φέρει

Ἡ ἀγάπη μας ἡ μυστική,
Βαθειά νὰ σκοτειριάσῃ,
Κι' ἡ ροδοστέφανή μου αὐγὴ
Μὴ θέλῃς νὰ βραδυάσῃ;

Ὦ! ἄφησέ με νὰ πετῶ
Σὲ σύννεφα γαλάζια,
Καὶ ἀντὶ χῶμα, νὰ κρατῶ
Στὰ χέρια μου τοπάζια;

Κι' ἔλα νὰ παιζουμε κι' οἱ δυὸ
Μὲ πέτρες σμαραγδένιες,
Κι' ἀσ' τὸ μνημοῦρι τὸ ψυχρὸ
Γι' ἀγάπες νεκρωμένες.

Ἔλα 'στὸν πύργο τῆς χαρᾶς
Ποὺ ἔχτισα γιὰ σένα
Καὶ νᾶσαι σὺ ὁ βασιλιὰς
Στὸν πύργο καὶ σὲ μένα.

Ἀπὸ τὰ Χρυσάνθεμα τῆς Δος ΑΙΚ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ φιλαυτία εἶνε ὁ μεγαλείτερος τῶν κολάκων.

Ἐὰν δὲν εἴχαμεν ἐλαττώματα, δὲν θὰ εἴχομεν καὶ τόσην εὐχαρίστησιν νὰ σημειόνωμεν τὰ τῶν ἄλλων.

Μεγαλειτέρα ἐντροπὴ εἶνε νὰ ὑποπτεύηταί τις τοὺς φίλους του, παρὰ νὰ ἐξαπατᾶται ὑπ' αὐτῶν.

Προτιμᾷ νὰ κατηγορῇ τις ἑαυτὸν πκρὰ νὰ σιωπᾷ.

Ἴδιον χαρακτηριστικὸν τῆς μεγαλοφυΐας εἶνε νὰ λέγῃ πολλὰ πράγματα δι' ὀλίγων λέξεων, αἱ στεναὶ κεφαλαὶ ἀπ' ἐναντίας ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ ὁμιλοῦν πολὺ καὶ νὰ μὴν λέγουν τίποτε.

Ὁ νομίζων ὅτι δύναται νὰ ἀρκεσθῇ εἰς ἑαυτὸν καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην οὐδενὸς, πλανᾶται· ἀλλ' ὁ νομίζων ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν δύνανταί τι ἄνευ αὐτοῦ πλανᾶται περισσότερον.

Ἡ πραγματικὴ ἀξία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις ἄνευ μαρτύρων ὅ,τι ἤθελεν ἔχει τὴν τόλμην νὰ κάμνῃ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὰ μικρὰ πνεύματα πληγώνονται ὑπὸ μηδαμινῶν πραγμάτων· τὰ μεγάλα φέρουν τὰ πάντα καὶ δὲν πληγώνονται οὐδαμῶς.

Μέγα μέρος τῆς νεολαίας θεωρεῖ ἀφέλειαν ὅ,τι δὲν εἶνε παρὰ ἄξεστον καὶ σκαιότης.

Ἠμπορεῖ νὰ εἶνε τις λεπτότερος ἄλλου, ὄχι ὅμως ὅλων τῶν ἄλλων.

Ἔχει τις μέρος εἰς τὰς λαμπρὰς πράξεις, ὅταν ἐπαινῇ αὐτὰς ἐκ καλῆς προαιρέσεως.

La Rochefoucauld κατὰ μετάφρασιν.

Μαρία Πινέλη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

— Καν Δ.Μ. Κάϊρον. Τὸ λαχεῖον δι' ὅσας καταβάλλουν τὴν συνδρομήν των μέχρι 15 Φεβρουαρίου εἶναι ἄλλο καὶ ἄλλο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ ὅσας μᾶς ἐγγράφουν δέκα νέας συνδρομητρίας καὶ προκαταβάλλουν τὰς συνδρομάς των. Εἰς αὐτὰς προσφέρομεν ἓν δελτίον ἠριθμημένον. Ὅταν τὰ δελτία φθάσουν τὸν ἀριθμ. 100, τότε οἱ ἀριθμοὶ θὰ κληρωθοῦν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, παρισταμένων καὶ τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι κατέχουν τὰ δελτία ἢ τῶν ἀντιπροσώπων των. Καὶ οἱ 100 ἀριθμοὶ κερδίζουν κάτι κατὰ σειράν κληρώσεως ὡς ἑξῆς: Ὁ 1ος ἓν κόσμημα πολύτιμον ἀξίας 200 δραχ ἢ τὸ ἀντίτιμον εἰς μετρητάς ὁ 2ος μίαν μικράν καὶ κομψὴν προῖκα ἀσπρορρούχων, δηλ. 12 ὑποκάμισα, 12 νυκτικά 12 μανδύλια καὶ 6 προσκεφάλαια· ὁ 3ος ἓν μεταξωτὸν μισοφόρι ἢ ἓν φόρεμα μάλλινον τῆς ἰδίας ἀξίας κατ' ἐκλογήν.

Κον Ι. Γλ. Κάϊρον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Ἐξωφλήθη μέχρι 1ης Σ)βρίου 902. Κον Γ. Κανδύλην. Σεμπλάγκ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. Σχετικὴ ἀπόδειξις ἐντὸς τοῦ φύλλου — Δα Οὐ. Δ. Λευκάδα. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Νέα ἐνεγράφη. Θερμοτάτας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς πάντοτε φροντίδας. Ἠμπορούσατε νὰ εἴπητε τὴν γνώμην σας ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἔστω καὶ ὑπὸ ψευδώνυμον. Ἄλλως τε διατὶ νὰ ὑποθέσετε ὅτι τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη κάμνουν τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν; Κάθε ἄνθος ἔχει τὸ ἄρωμά του καὶ κάθε ἰδέα τὴν δύναμιν καὶ τὸ κῦρός της.

Ἀναμένομεν λοιπόν.— Ἀθηναίαν. Δημοσιεύεται καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διότι ἐπεστήσατε τὴν προσοχήν μου εἰς τὸν ἀρθρογράφον τῆς «Ἀκροπόλεως». Ἀπαντῶ ἐγώ.— Καν Ε. Δ. Μεταξάτα. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται. Καν Αἰ. Ρ. Σύρον. Ἐνεγράφητε· εὐχαριστίας θερμὰς δι' ὑπόσχεσιν εὐγενῶν ἐνεργειῶν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γλύκισμα τσαϊοῦ μυγδαλωτόν.. Λαμβάνετε 6 κίτρινα αὐγῶν, 20 δρ. ψύχαν ἀμυγδάλων, καθαρισμένων καὶ κοπανισμένων, 75 δρ. φρέσκο βούτυρο, 40 δρ. φαρίνα γαλλική, καὶ 100 δρ. ζάχαριν. Ἀνακατεύετε ὅλα μαζὶ καὶ τὰ δουλεύετε μέχρις ἐντελοῦς συσσωματώσεως. Ἰδιαιτέρως κτυπᾶτε εἰς ἀφρὸν καὶ ἀναμιγνύετε 12 ἄσπρα αὐγῶν. Εἰς φόρμαν ριχνὴν ἢ ἐλλείψει τοιαύτης εἰς καραβάναν στρώνετε ἓν χαρτὶ βουτυρωμένον καὶ μέσα χύνετε τὸ μίγμα σας τὸ ὁποῖον ψήνετε εἰς μέτριον φοῦρνον. Ἐὰν σᾶς ἀρέσῃ προσθέσετε καὶ ὀλίγον *κονιὰκ* εἰς τὸ μῖγμα.

Πῶς πλένονται αἱ καλὲς νταντέλες. Κάμνετε μίαν καλὴν σαπουνάδαν, τὴν χύνετε εἰς μποτίλιαν μὲ πλατὺ στόμα, βάζετε μέσα τὴν ντοντέλαν σας, σκεπάζετε τὴν μποτίλιαν καὶ ἔπειτα τὴν ταράσσετε μὲ τὰ δύο σας χέρια. Ὅταν ἡ σαπουνάδα κόψῃ καὶ τὸ νερὸ λερώσῃ, τὸ χύνετε καὶ προσθέτετε νέαν σαπουνάδα. Τὴν ξεβγάζετε ἔπειτα καὶ τὴν ἁπλόνετε εἰς σανίδα σιδερώματος, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχετε προσηρμοσμένην μίαν καθαρὰν φλανέλανεἰς πολλὲς δίπλες. Ἐκεῖ διορθώνετε τὴς γλῶσσες ὡς ὅταν ἦτο καινούργια καὶ περιμένετε νὰ στεγνώσῃ. Ἰδιαιτέρως βράζετε εἰς μισὴ ὀκ. νερό, μισὴ κουταλιὰ γόμα, τὴν ὁποίαν ρίπτετε καὶ ἀναλύετε καὶ ὅταν τὸ νερὸ ἑτοιμάζεται νὰ πάρῃ βράσιν στρώνετε τὴν στεγνὴν ντοντέλαν σας ἐπάνω εἰς καθαρὸν καὶ λεπτὸν σκέπασμα σιδηρώματος καὶ μὲ ἓν καθαρὸν μαντηλᾶκι, τὸ ὁποῖον βουτᾶτε εἰς τὴν διάλυσιν τῆς γόμας, βρέχετε ἁπαλὰ τὴν ντοντέλαν σας παντοῦ, τὴν σκεπάζετε μὲ ἓν καθαρὸν κομμάτι λεπτῆς μπατίστας καὶ τὴν σιδερόνετε. Ἔπειτα ἀφαιρεῖτε τὴν μπατίσταν καὶ μὲ σίδηρον μόλις χλιαρὸν καὶ μυτερὸν ξεζαρώνεται ὅπου ἔγεινε πτυχή, ἢ ὅπου ἡ ντοντέλα δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φυσικήν της κατάστασιν. Τὸ ἴδιον σιδηρόνονται τὰ ὡραῖα εἰς καλὰς μπατίστας καὶ σανκουλιὰ κεντήματα καὶ ἐν γένει κάθε λεπτὸν πρᾶγμα.

Μυαλὰ σαλάτα. Τὰ βράζετε, τὰ καθαρίζετε καὶ τὰ κόπτετε εἰς

ὁμοιόμορφα κομμάτια. Στρώνετε τὴν σαλατιέραν σας μὲ σαλάταν μαρούλια ψιλοκομμένα. Ἐπάνω ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον βάζετε ὅλα τὰ μυαλὰ καὶ γύρω ἐπάνω εἰς τὴν πράσινην σαλάτα αὐγὰ βραστὰ πυκτά. Ψιλοκομμένα Κάμνετε μίαν καλὴν μαγιονέζαν καὶ σκεπάζετε ὅλην τὴν σαλάταν σας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐὰν σᾶς ἀρέσῃ ἔχετε βάλῃ καὶ τουρσὶ καὶ μουστάρδα καὶ σαρδέλα ψιλοκομμένη καὶ ὀλίγον κρομμυδάκι.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΜΥΡΩΔΙΕΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Τὰ παιδιὰ δὲν ἤτανε ἕτοιμα· ἀφοῦ τῆς ζήτησε συγχώρησιν ἕνας ὑπηρέτης τὴν παρεκάλεσε τὴν μικρὰν δασκάλα νὰ περάσῃ μέσα στὸ σαλόνι, ὅπου ἐκείνη ἤρχισε νὰ παρατηρῇ τὰ διάφορα πράματα ποῦ μισοφαίνουνταν στὸ λίγο φῶς ποῦ ἔμπαινε μέσα ἀπὸ τοὺς ριγμένους μπερτνέδες, σὰν νὰ τὰ ζητοῦσε στὴν συνηθισμένην τους θέσιν, τὰ πράματα ποῦ τόσες φορὲς εἶχε δεῖ· ἀλλὰ μέσα σ' ἕνα κρυστάλινο βάζο ἕνα μάτσο ἀπὸ φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα στόλιζε τὸ σαλλονάκι καλλίτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα· καὶ τὰ μάτια, ποῦ πρὶν κύτταζαν τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ἀδιάφορα, καρφώθηκαν τώρα σ' αὐτά, καὶ τὰ λεπτὰ ρουθούνια, τὰ ὁποῖα μιὰ στιγμὴ πρὶν ἐκφράζανε κάποια περιφρόνησιν, βυθίστηκαν τώρα ἀκράτητα μέσα στὰ μυρωμένα φύλλα.

Μία λεπτὴ καὶ μεθυστικὴ μυρουδιὰ ἐγέμιζε τὸν ἀέρα τῆς κάμαρας. Γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἡ ὡχρὰ καὶ λεπτὴ δασκάλισσα ἐμέθυσε ἀπ' αὐτήν... Τότε στὸ βάθος τῆς σκέψης της, φωτίστηκε ξαφνικὰ ὡς μὲ μαγείαν ἡ εἰκόνα ἑνὸς τόπου ποῦ εἶχεν ἄλλοτε ἀγαπήσει, μιᾶς μεγάλης δεντροστοιχίας, ἡ ὁποία χώριζε ἕνα περιβόλι καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν φαίνουνταν ὁλόκληρος κάμπος ἀπὸ τριαντάφυλλα. Ἀ! πόσα τριαντάφυλλα ἤτανε ἐκεῖ κάτω ὁλόδροσα πάνω στῆς τριανταφυλλιὲς καὶ ξεφυλλισμένα χάμου! Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν χλόη ὑψόνουνταν ἕνα λεπτὸ ἀγαλματάκι τῆς θεᾶς πάνω σὲ μιὰ βάση σταχτιά, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα γέρικο κισσό· ἐκεῖ κοντὰ ἔπαιζε ἕνα κοριτσάκι μ' ἕνα ἀγοράκι τῆς ἡλικίας του. Καὶ ἄκουγαν ἀνακατεμένη μὲ τὸ τρεμουλιαστὸ μουρμούρισμα τοῦ φύλλου, μία φωνὴ ἥσυχη καὶ μελωδική. ἡ ὁποία ἤτανε ἡ φωνὴ τῆς θάλασσας.

Μία ὡραία ἡμέρα, μία θαυμασία ὥρα τῆς ἄνοιξης.

Βέβαια ἔμοιαζεν μὲ ἄλλαις ἡμέρες, μὲ ἄλλες ὥραις, ἀλλ' ἴσως χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ρωφῶντας μαζὶ μὲ τὴν δροσιὰ τῆς θάλασσας, τὸ λεπτὸ ἄρωμα τοῦ τριανταφύλλου, ἀκούγοντας μαζὶ μὲ τὰ γέλοια τοῦ συντρόφου της τὴν συμφωνία τῶν φύλλων καὶ τῶν κυμάτων, ἡ μικρὰ κόρη νὰ ἐχάρη περισσότερον. Τότε ἡ ἐνθύμησις αὐτῆς τῆς χαρᾶς, τῆς ἀπολαύσεως αὐτῆς, κοιμήθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τῶν ἀναμνήσεών της.

Καὶ τώρα δέκα χρόνια ἀργότερα, μὲ τὴν μυρωδιὰ ἑνὸς τριανταφύλλου, ὅμοια μὲ ἐκείνα, ξύπνησε!

Ἡ μικρὰ δασκάλισσα ἔτρεμε, τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατακόκκινο, τὰ χέρια ἔτρεμαν βλέποντας, ὅτι τὰ λουλούδια εἶνε λιγάκι πνεύματα, καὶ ὅτι ἡ καρδιά τους κρατάει φίλτρα τὰ ὁποῖα γιὰ μιὰ στιγμή, ἀναστένουνε τῆς πεθαμέναις εὐτυχίες· κύτταξε ἕνα ἄλλο τριαντάφυλλο καὶ τὸ χάϊδεψε μὲ τὰ χείλια της γιὰ νὰ μαντέψῃ τὸ μυστικό του.

Τὸ τριαντάφυλλο αὐτὸ ἤτανε λεπτὸ καὶ τόσο σκοῦρο κόκκινο ποῦ φαίνουνταν σχεδὸν λιλά, καὶ εἶχε μιὰ μυρωδιὰ μελαγχολική.

Τότε, αἱ ἀναμνήσεις της τὴν φέρανε σ' ἕνα ἄλλο περιβόλι, ὅπου εἶδε μία κόρη μὲ φόρεμα τώρα μακρὺ καὶ ἕνα νέο σκεπτικό, καὶ οἱ δύο κάνανε μπουκέτα ἀπὸ τριαντάφυλλα. Στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος φαίνουνταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ γαλάζια βουνά, καὶ βαριὰ καλοκαιρινὴ σιωπὴ βασίλευε στὴν ἐξοχήν οὔτε ἕνα φύλλο κουνιότανε, καὶ τὰ ἔντομα ἀποκαμωμένα σιωπούσανε καὶ αὐτὰ καθὼς τὰ φύλλα.

Ἀλλὰ στὴ ρίζα μιᾶς λεύκης καθισμένη μία γυναῖκα τραγουδοῦσε σιγά, σιγά, ἐνῶ ἔπλεκε, ἕνα παληὸ τραγοῦδι, στὸ ὁποῖο χύνουνταν λόγια γιὰ μιὰ ταχυδρομικὴ ἁμαξα ἡ ὁποία ἔτρεχε, ἔτρεχε, ἀπάνω

Ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς χορούς. Κάμνετε ἀρκετὴν ποσότητα πορτοκαλάδας, τὴν ὁποίαν χύνετε εἰς μεγάλην σουπιέραν. Ἐκεῖ μέσα ρίπτετε μπισκοτάκια μικροκομμένα κάθε εἴδους, κατὰ προτίμησιν τραγανιστά, φροῦτα γκλασέ, πορτοκάλια καὶ μανταρίνια κομμάτια, ὀλίγον κονιάκ. Σερβίρετε εἰς τοὺς προσκεκλημένους σας εἰς πλατειὰ ποτήρια σαμπάνιας, ἢ ἐλλείψει τούτων εἰς μεγάλα φλιτζάνια τσαϊοῦ, μὲ κουταλάκια φρούτου.

στὸν μεγάλο δρόμο.... «Τοῦ καιροῦ ποῦ φεύγει γλήγορα»

Ἔπειτα ἀπὸ πολὺ καιρό, ποῦ ἡ κόρη ἐμεγάλοσε ξαναθυμόταν τὸν στενοχωρημένο τόνο τοῦ φίλου της, ὅταν εἶπε:

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια πῶς τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶνε λυπητερό;

— Τὰ περασμένα, πάλι τὰ περασμένα, ; λέει ἡ μικρὰ δασκάλισσα ρωτῶντας ἕνα ἄλλο τριαντάφυλλο. Καὶ ἐνῷ μέσα στὸ ἐρεθισμένο πνεῦμά της ξυπνᾶνε ἔξαφνα ἁρμονίες γεμάτες ἀπὸ φῶς, χορὸς μακρυνός, βλέπει πάλι, τὰ περασμένα χρόνια, τὰ ὁποῖα τῆς θυμίζει τὸ θεῖο αὐτό ἄρωμα.

Μιὰ κόρη ντυμένη μ' ἕνα ἀέρινο τριανταφυλλὶ τούλινο φόρεμα, μὲ τὰ μαλλιὰ εἰς τὸ στῆθος στολισμένα μὲ τριανταφυλλιὰ τριαντάφυλλα, χορεύει μὲ ἕνα νέο, τὸν ἀγαπημένο πρίγκηπα τοῦ ὀνείρου της, ὁ ὁποῖος σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος της λιγάκι σοβαρός, τῆς ψιθυρίζει μὲ λόγια ποῦ μιτσκούει, κόσμον ὡραίων πραγμάτων τὸν ὁποῖον μαντεύει.

Ἤτανε ὄμορφη; δὲν ξέρουν. Καὶ ὅμως εἶχε στὰ μάτια της τόση ἐλπίδα, στὸ χαμόγελό της ποῦ ἔρριχνεν στοὺς καθρέπτας, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους στρυφογύρίζε, κάποια αἰθέρια χάρη.

Ὦ! ἀλησμόνητο τούλινο φόρεμα, τόσο καινούργιο, τόσο ἐλαφρό, τόσο θαυμάσιο.... ἐλαφρὸ θαυμάσιο, καινούργιο, σὰν τὴν μικρὴ κόρη ἡ ὁποία νόμιζε πῶς πετοῦσε μέσα σὲ κόσμους χαρᾶς, ὅταν σὲ φοροῦσε· ποῦ εἶνε τὰ μαραμένα λουλουδα ποῦ σὲ στολίζανε;

Καὶ ἡ δασκάλισσα σήκωσε τὸ κεφάλι της. Ἔπρεπε νὰ μὴν συλλογίζεται τί «μποροῦσε νὰ ἤτανε».

Πόσες μεταβολὲς ἀπὸ τὸ χορὸ ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἡ ἠχὼ φαίνουνταν πῶς εἶχε καταφύγει μέσα σ' ἕνα λουλοῦδι!

Ἡ καταστροφὴ ἄρχισεστὸ σπίτι τῶν· ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ζωὴ ἄρχισε· ἔπειτα ἡ χορεύτρα μιᾶς βραδιᾶς ἄφησε μὲ πάθος τὸ μικρὸ χεράκι της μέσα στὸ ἀγαπημένο καὶ προστατευτικὸ χέρι τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ της.

Ὁ παιδικὸς φίλος, ὁ μικρὸς σύντροφος τοῦ περβολιοῦ καὶ τῶν μελαγχολικῶν τριανταφύλλων, ὁ ὤμορφος πρίγκηπας τοῦ χοροῦ, τῆς εἶπε: «Ἡ λύπες σου ἐτελείωσαν ἀφοῦ ὁ ἀγαπῶν... καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ στὶς ἀδέβαιες λάμψεις τῶν ἀναμνήσεων· ἔπειτα... δὲν εἶχε πλέον τριαντάφυλλα στὴν ζωήν της. Ὁ θάνατος περνῶντας ἔδιωξε τὰ εὐτυχισμένα ὄνειρα...

... Ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὶς ἐνθύμησες τῶν χαμένων αὐτῶν ἡμερῶν, ἀφῃρημένη, καὶ χωρὶς νὰ ρωτᾷ πλέον τὰ τριαντάφυλλα, ἡ νέα κόρη ποῦ ἐπερίμενε μέσα στὸ σαλλονάκι τὸ κλεισμένο, ἔσκυβε ἀκόμη τὸ ἀναιμικὸ της μέτωπο στὸ κρυστάλλινο βάζο.. Αὐτὴν τὴν φορὰ μιὰ παράξενη μυρωδιά, μυστηριώδης σὰν τραγοῦδι ὀργάνου τὴν περιτριγύρισε, ἕνας μαρμάρινος σταυρὸς φανερώθηκε μπροστά της περιτριγυρισμένος μὲ τριαντάφυλλα, μὲ ἄσπρα τριαντάφυλλα... δὲν ἤτανε ἴδια μ' ἐκεῖνα τοῦ μπουκέτου τῶν ἀραβώνων ποῦ μάθησαν τόσο γλήγορα;... Τριαντάφυλλο λυπημένον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἤτανε ἕτοιμα νὰ πέσουνε στὸ χῶμα σὰν δάκρυα...

... Καὶ κυττάζοντας τὸ μαῦρο φόρεμά της ἡ νέα δασκάλισσα ἔκλαψε.

(Guy Chaulepleur)

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΤΣΟΜΗΧΑΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἐξ εἰσπράξεων παρελθούσης ἑβδομάδος	δρ.	23
Ἡ κ. Εὐφροσύνη Μπενεντέτη ἐξ Ἀθηνῶν	»	7
» Πηγὴ Παππᾶ ἐξ Ἀθηνῶν	»	5
» Αἰκατερίνη Ι Πολλάκη Φαρακλάτα Κεφαλλην.	»	5
Ἡ δὶς Μπίλιω Χαρμαντᾶ ἐξ Ὕδρας	»	1
Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Μοντονόρη	»	10
Ὁ κ. Ἰωάννης Παρρὲν	»	10
Ἡ κ. Ἑλένη Σέρμπου	»	2
		63

ΣΥΛΛΟΓΙΕΤΑΙ

Τὴν βεργολύγιστη παρθένα
Στὴν ἀγκαλιὰ σφιχτὰ κρατεῖ,
Στὰ χείλη τὰ γλυκοβαμμένα
Ἀφίνει ἀτελείωτο φιλί.

Ἐσμίξαν ἡ θερμὲς πνοές τους
Τοῦ νειοῦ, τῆς νειᾶς τῆς ντροπαλῆς,
Καὶ ἥλιο ξανοιγουν ἡ ματιές τους
Κάποιας καινούργιας χαραυγῆς.

Μὰ ἡ κόρη τώρ' ἀποκοιμιέται
Μὲ κάποια νέα συλλογή:
—Μὴν τύχῃ κι' ἀγάπη σβυέται
Ὅπως ἐσβύστη τὸ φιλί;

ΜΠΟΡΕΙΣ;

Μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστή, που ἔρωτα μοῦ τάζεις,
Ζωὴ χαρούμενη, τρελλή, μπορεῖς νὰ μοῦ χαρίσῃς;
Κι' ἀντὶ νὰ γέρνῃς σκυθρωπὸς κι' αἰώνια νὰ στενάζῃς,
Στὴ λύρα σου χαρούμενος μπορεῖς νὰ τραγουδήσῃς;

Νὰ πάρῃς γέλοιο καὶ χαρὰ καὶ τῆς δροσιᾶς σταγόνα
Καὶ πύργο ὀνειροφάνταστο, πανώρηο νὰ μοῦ χτίσῃς,
Ποτὲ 'στὰ μάτια νὰ μὴ 'δῶ τὸν πάγω τοῦ χειμῶνα
Καὶ θρόνο ἀπὸ σύννεφα γαλάζια νὰ μοῦ στήσῃς;

Μπορεῖς, χλωμὲ τραγουστή, ποῦ χίλια δυὸ μοῦ λένε
Τὰ μάτια σου τὰ ὥμορφα γιὰ ἀγάπη ὀνειρευμένη,
Ποτὲ τραγούδια νὰ 'πῇς, τραγούδια ποῦ νὰ κλαῖνε
Κι' ἡ λύρα σου χαρούμενη νὰ ψάλλῃ ὅθε διαβαίνει;

Γιὰ μὲ νὰ χτίσῃς μιὰ ζωὴ ἀπ' τῶν ἀνθῶν τὸ χνοῦδι
Ἁγνὴ σὰν φεγγοβόλημα, σὰν ἥλιου φῶς καθάρια,
Καὶ νάχω γιὰ νανούρισμα τὸ θεῖό σου τραγοῦδι,
Νὰ μοῦ θυμίζῃ τὴ ζωὴ καὶ ὄχι νεκρὰ κουφάρια;

Στὸν κόσμο ποῦ ἐφαντάστηκα μαζύ μου νὰ πετάξῃς
Μπορεῖς, χωρὶς ἡ ἀγάπη σου ποτὲ νὰ κουρασθῇ;
Καὶ 'στὸ ταξεῖδι τὸ πολύ, ποτὲ νὰ μὴ στενάξῃς
Γιὰ λέγε μου, τάχα μπορεῖς, χλωμὲ τραγουδιστή;

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΥΦΑΝΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 24 ὑφαντηρίου τῆς κ. Μ. Δραματινοῦ εἶναι συγκινητικὴ ἐν τῇ ἁπλότητί της. Νέα γυναῖκα, πρόσφυξ, θῦμα τῶν Κρητικῶν πολέμων, χηρεύσασα ἐνωρὶς, μὲ μικρὰ παιδιά. Ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ. Ἤξευρε νὰ ὑφαίνῃ τελείως. Ἤρχισεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν της νὰ ὑφαίνῃ φορέματα μεταξωτὰ καὶ σάρπας, φθηνά, πολὺ φθηνά. Καὶ σιγά, σιγά, ἡ σαῖτα καὶ ὁ ἀργαλειός, ἔθρεψαν καὶ ἐμεγάλωσαν τὰ μικρὰ ὀρφανά. Τώρα τὸ μικρὸν δωμάτιον γίνεται μικρὸν ἐργοστάσιον καὶ πωλητήριον μαζή. Εἰς τὰς προθήκας τὰ ὡραῖα καὶ εὐθηνότατα φορέματα διὰ τοὺς χορούς, τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ χρυσοῦφαντα καὶ τὰ φουλάρια, καὶ τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ μανδήλια καὶ γραβάτες καὶ σάρπες. Καὶ ἐνῷ ἀγοράζετε εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς ὅ,τι θελήσετε, ἀκούετε κάτι ὡς στεναγμοὺς πολλῶν πουλιῶν μαζὴ καὶ ὡς πέταγμα μονότονον πολλῶν ἐντόμων. Εἶναι αἱ ψυχαὶ ἴσως τῶν μεταξοσκωλήκων, αἱ ὁποῖαι ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ χέρια γυναικεῖα καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν γλῶσσαν τοῦ ἀργαλειοῦ ψάλουν μαζὴ τὸν ὡραῖον ὕμνον τῆς ἐργασίας.

Τὸ ὡραῖον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὡραῖον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὡραίου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοᾶς Ἀρσακείου. Ἔξοχα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γοβάκια, τέλεια καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος, σχήματα ἐξόχως κομψά, δέρματα μεταξωτά, ἠμπορεῖ νὰ τὰ εἴπῃ τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαίσθητος δεσποινὶς καὶ Κυρία μὴ κατασκευάζουσα τὰ ὑποδήματά της εἰς τοῦ κ. Τσάμη, τῇ ἀληθείᾳ ἀδικεῖ τὸν ἑαυτόν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.